

přes to byli by povinni žalobci ještě podruhé platiti, když žalobce od pachtýře hodnoty neobdržel. Vždyť podstata nároku podle §u 1041 obč. zák. záleží v tom, že někdo jiný z upotřebení věci vlastnických měl majetkový prospěch, t. j., že cizí věc byla k jeho užitku obrácena, a jest nárok tento založen na zásadě vyšší spravedlnosti (ekvity), že nikdo nemá býti obohacen na škodu druhého. Kdyby tedy žalovaní ve sporu prokázali, že vodovodní zařízení Janu K-ovi zaplatili, nebo jiným vzájemným plněním hodnotu jeho uhradili, nebyli by opatřením pachtýře nikterak obohaceni, ani jiného prospěchu z něho neměli, nebyl by vůči ním nárok žalobcův oprávněn, ježto by tu nebylo na jejich straně »užitku«, který zákon jako podstatnou náležitost žaloby z upotřebení cizí věci stanovil. (Srov. Krasnopolski: Obligationenrecht § 72 str. 368). Vývody dovolacího rekursu snaží se mylně vyložit větu §u 1041 obč. zák. — »i když užitek později zcela byl zmařen« — též na případ, když třetí osoba obdržela úplnou úplatu od osoby mající z jejího opatření užitek a tato třetí osoba vlastníku věci úplaty neodevzdala, neboť tu nešlo o zmaření užitku, když nabývajícimu se nedostalo vůbec žádného prospěchu, majícího povahu obohacení, pakliže hodnotu získané věci zaplatil. Ježto v řízení před prvním soudem nebyly dosud vysvětleny a zjištěny skutkové okolnosti, tvrzené žalovanými o vzájemném jejich plnění pachtýři Janu K-ovi na úhradu vodovodního zařízení, a okolnosti tyto jsou rozhodné pro posouzení právní otázky, zda žalovaní měli z vodovodního zařízení, pachtýřem u žalobce objednaného, skutečně nějaký užitek, jest napadené zrušovací usnesení odvolacího soudu zákonem odůvodněno a rekurs žalobcův nemohl míti úspěchu.

Čís. 6109.

Při povolení odkladu exekuce vyklizením není ohrožením uspokojení vymáhajícího věřitele podle §u 44, druhý odstavec, ex. ř. toliko znemožnění vyklizení vůbec, nýbrž dlužno ohrožení plného uspokojení spatřovati i v tom, že se vyklizení neprovede včas. Lze proto povolit odklad exekuce vyklizením proti složení jistoty.

(Rozh. ze dne 9. června 1926, R I 418/26.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad exekuce toliko pro případ, že dlužník složí do osmi dnů na jistotu 3.000 Kč (§ 44, druhý odstavec; ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční soud může učiniti povolení odkladu exekuce závislým na složení jistoty za uspokojení věřitele, je-li odklad s to, uspokojení to ohroziti. Za ohrožení takové však zákon nepokládá při exekuci vyklizovací toliko znemožnění vyklizení vůbec, nýbrž i ohrožení plného uspokojení věřitele tím, že se vyklizení neprovede včas. To plyne z §u 162

druhý odstavec čís. 3 j. ř. Nárok věřitelův na vyklizení v určité době není zcela uspokojen tím, že vyklizení se provede po delší době; věřiteli může povstati zatím škoda, protože nemohl pronajmouti dále nebo splnití nájemní smlouvu s jiným nájemcem ujednanou a pod. Proto nevyklizení včas ohrožuje věřitelovo uspokojení. K tomu může přihlídnouti exekuční soud při povolení odkladu a stanovení jistoty. Stěžovatelka tedy míní neprávem, že odkladem vyklizení není nijak ohroženo uspokojení věřitele vymáhajícího a právem jí byl povolen odklad pro ten případ, složí-li jistotu za škody, které vzejdou vymáhajícímu věřiteli z toho, že nebude vyklizení provedeno včas. Nezáleží na tom, vzhledem k tomu, co uvedeno, zda dům podléhá zákonu o ochraně nájemníků, že nelze v něm nájemné zvyšovati. Ostatně to k opodstatnění odkladu stěžovatelka dříve ani netvrdila.

Čís. 6110.

Jde-li v pravdě o usnesení odvolacího soudu, třebaš bylo opatřeno nesprávně nadpisem »Jménem republiky«, jest dovolání do něho odmítnouti jako nepřipustné.

(Rozh. ze dne 9. června 1926, Rv I 910/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Jest sice pravda, že usnesení písemně vyhotovené odvolacím soudem jest nadepsáno slovy »Jménem republiky«, ale jinak je z doslovu usnesení nepochybně zřejmo, že jde o usnesení, neboť praví odvolací soud výslovně, že se »jako odvolací soud usnesl« a že se »spor vrací prvému soudu k dalšímu jednání po právní moci tohoto usnesení«. Jde tedy nadpisem »Jménem republiky« o pouhé nedopatření, nejde o pochybení odvolacího soudu ve formě rozhodnutí, a nemůže býti řeči, že by žalovaní, podavše do usnesení odvolacího soudu dovolání, přizpůsobili tím opravný prostředek formě, ve které bylo vydáno soudní rozhodnutí, jak to má na mysli plenární rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 1921, čís. pres. 1210/21 (sbírky čís. 1309), nýbrž sluší uznati, že způsob opravného prostředku, jehož bylo nejen podle jména, nýbrž i podle celého obsahu podání použito skutečně, zvolen byl stranou úmyslně, a proto bylo opravný prostředek vyříditi podle této zjevné vůle strany. Bylo jej totiž odmítnouti jako nepřipustný, protože proti usnesením odvolacího soudu, jakým je napadené usnesení, připuštěn jest podle §u 519 čís. 3 c. ř. s. jako opravný prostředek pouze rekurs, kdežto dovolání je podle §u 502 prvý odstavec c. ř. s. dopuštěno pouze proti rozsudkům odvolacího soudu.